

geslagen, toch ook werd begrepen dat men het dijkherstel moest gaan voorbereiden, wilde men het vóór de herfststormen van '45 voltooiën. De in Den Haag gevestigde centrale directie van de Rijkswaterstaat kon aan die voorbereidingen geen leiding geven. De hoofdingenieur-directeur voor de provincie Zeeland was te bejaard om er zorg voor te dragen, zijn collega voor Noord-Brabant zat in Utrecht afgesneden en zijn collega voor Limburg, ir. C. J. Witteveen, had de handen vol met de problemen van de waterstaat in zijn eigen provincie – hij was vooral bevreesd dat de *Wehrmacht* de stuwen in de Maas zou vernielen, waaruit zou voortvloeien dat men voor het steenkolentransport uit Zuid-Limburg een jaar lang geen gebruik zou kunnen maken van binnenvaartschepen. Het Militair Gezag stelde Witteveen in staat, die zorgen in Brussel aan de *21st Army Group* voor te leggen (de bedoelde stuwen werden niet vernield) en Witteveen vernam daar dat de Geallieerde legerleiding er hoge prijs op stelde indien de droogmaking van Walcheren onverwijld in voorbereiding werd genomen. Kruls zegde zijn steun toe en Witteveen gaf vervolgens aan een hem goed bekende ingenieur van de rijkswaterstaat, J. Ph. Jansen, die in Breda woonde (Jansen bereidde daar de afsluiting van de Biesbos voor), opdracht, zich naar Walcheren te begeven en daar een Dienst Drooglegging Walcheren op te richten.

Voor Witteveen en Jansen stond vast dat de gaten in de Walcherse dijken (zij werden in de winter '44-'45 van maand tot maand groter) op de oude, beproefde wijze moesten worden gedicht: er moesten zinkstukken van rijshout worden gevlochten welke, met stenen verzaard, bij dood tij in de gaten tot zinken zouden worden gebracht; boven op zulk een 'mat' zou men dan, steeds bij dood tij, voldoende stenen en zand storten om een 'wal' te doen ontstaan die uiteindelijk boven water zou komen. Waar rijshout te vinden? De Biesbos was ontoegankelijk maar er konden grote partijen gekapt worden in de buurt van Helmond. Opnieuw met hulp van het Militair Gezag wist ir. Witteveen die partijen voor Walcheren gereserveerd te krijgen; de Geallieerden namen het transport voor hun rekening. De eerste hoeveelheden stortstenen kwamen uit België (België gaf er een krediet voor van f 1 ½ mln), de Belgische autoriteiten leenden een grote zandzuiger uit (een kleine werd gelicht in de Ooster-Schelde), uit Engeland arriveerden een baggermolen, sleepboten en bokken. Intussen had ir. Jansen, werkend vanuit een klein kantoor te Middelburg, de eerste ploegen arbeiders aan het werk kunnen zetten. Hij had de komst van het rijshout niet eens afgewacht; het eerste zinkstuk dat werd vervaardigd (bij Veere), bestond uit gewone takken die men omvlochten had met telefoondraad.